

24

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 lutego 1987 r.

w sprawie przeznaczenia opłat i kar pieniężnych za zajęcie pasa drogowego.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o funduszu gminnym i funduszu miejskim (Dz. U. Nr 52, poz. 269) i art. 13 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 56, poz. 283, z 1985 r. Nr 59, poz. 296 i z 1986 r. Nr 42, poz. 202) zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłaty i kary pieniężne za zajęcie pasa drogowego lub umieszczenie w nim urządzeń nie związanych z funkcjonowaniem drogi, pobierane przez zarządy dróg na podstawie § 8, 10 i 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1986 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o drogach publicznych (Dz. U. Nr 6, poz. 33 oraz Nr 48, poz. 239), przeznaczają się na dochody funduszu gminnego lub funduszu miejskiego odnośnie do dróg, dla których zarządem drogi jest naczelnik gminy lub terenowy organ administracji państwowej

o właściwości szczególnej do spraw gospodarki komunalnej stopnia podstawowego.

§ 2. W § 19 w ust. 2 uchwały nr 169 Rady Ministrów z dnia 21 października 1985 r. w sprawie szczególnych zasad gospodarki finansowej jednostek organizacyjnych dróg publicznych podległych Ministrowi Komunikacji (Monitor Polski Nr 35, poz. 231) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) wpływów z opłat i kar pieniężnych za zajęcie pasa drogowego lub umieszczenie w nim urządzeń nie związanych z funkcjonowaniem drogi odnośnie do dróg, dla których zarządem drogi jest dyrekcja okręgowa dróg publicznych”.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

25

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 lutego 1987 r.

w sprawie szczegółowych zasad tworzenia, wykorzystania i zarządzania Państwowym Funduszem Młodzieży.

Na podstawie art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 1986 r. o zasadach udziału młodzieży w życiu państwowym, społecznym, gospodarczym i kulturalnym kraju (Dz. U. Nr 21, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Państwowy Fundusz Młodzieży składa się z Centralnego Funduszu Młodzieży, zwanego dalej „funduszem centralnym”, i wojewódzkich funduszy młodzieży, zwanych dalej „funduszami wojewódzkimi”:

§ 2. Dochodami funduszu centralnego są:

- 1) środki wypracowane przez młodzież, a mianowicie:
 - a) wpłaty w wysokości 10% zysku do podziału uzyskiwanego z działalności gospodarczej przez centralne instancje socjalistycznych związków młodzieży,
 - b) dobrowolne wpłaty z nadwyżki bilansowej, dokonywane przez studenckie i młodzieżowe spółdzielnie pracy,
 - c) wpłaty w wysokości 10% dochodów uzyskiwanych przez centralne instancje socjalistycznych związków młodzieży z tytułu realizacji umów na rzecz Funduszu Akcji Socjalnej Młodzieży, którego zasady tworzenia regulują odrębne przepisy,
- 2) dotacje z budżetu centralnego,
- 3) dobrowolne wpłaty, darowizny, zapisy osób fizycznych i prawnych oraz środki przekazywane przez fundacje,

- 4) wpływy z imprez celowych organizowanych na rzecz funduszu centralnego,
- 5) spłaty pożyczek wraz z odsetkami, udzielanych ze środków funduszu centralnego,
- 6) wpłaty z zysku do podziału, osiągniętego w ciągu pierwszych trzech lat w ramach przedsięwzięć gospodarczych finansowanych ze środków funduszu centralnego, w wysokości:
 - a) 20% zysku do podziału (nadwyżki bilansowej) w przypadku finansowania do 50% wartości kosztorysowej przedsięwzięcia,
 - b) 30% zysku do podziału (nadwyżki bilansowej) w przypadku finansowania ponad 50% wartości kosztorysowej przedsięwzięcia.

§ 3. Dochodami funduszu wojewódzkiego są:

- 1) wpłaty w wysokości 10% zysku do podziału uzyskiwanego z działalności gospodarczej przez wojewódzkie instancje socjalistycznych związków młodzieży,
- 2) wpłaty w wysokości 10% dochodów uzyskiwanych przez wojewódzkie instancje socjalistycznych związków młodzieży z tytułu realizacji umów na rzecz Funduszu Akcji Socjalnej Młodzieży,
- 3) środki przekazywane przez rady narodowe z nadwyżek budżetowych,
- 4) środki przekazywane z funduszu centralnego,
- 5) dobrowolne wpłaty, darowizny, zapisy osób fizycznych i prawnych oraz środki przekazywane przez fundacje,

- 6) wpływy z imprez celowych organizowanych na rzecz funduszu wojewódzkiego,
- 7) spłaty pożyczek wraz z odsetkami, udzielonych ze środków funduszu wojewódzkiego,
- 8) wpłaty z zysku do podziału, osiągniętego w ciągu pierwszych trzech lat w ramach przedsięwzięć gospodarczych finansowanych ze środków funduszu wojewódzkiego, w wysokości
 - a) 20% zysku do podziału (nadwyżki bilansowej) w przypadku finansowania do 50% wartości kosztorysowej przedsięwzięcia,
 - b) 30% zysku do podziału (nadwyżki bilansowej) w przypadku finansowania ponad 50% wartości kosztorysowej przedsięwzięcia.

§ 4. Środki funduszu centralnego przeznacza się na wspieranie

- 1) czynów społecznych o charakterze ogólnokrajowym podejmowanych na rzecz dzieci i młodzieży,
- 2) funduszy wojewódzkich,
- 3) przedsięwzięć gospodarczych o charakterze ogólnokrajowym, podejmowanych przez młodzież,
- 4) inicjatyw o charakterze ogólnokrajowym, podejmowanych przez młodzież w zakresie rozwoju budownictwa mieszkaniowego,
- 5) inicjatyw o charakterze ogólnokrajowym, związanych z rozwojem bazy kulturalnej, sportowej i turystycznej,
- 6) inicjatyw młodych pracowników w zakresie postępu naukowo-technicznego i wdrożeń,
- 7) inicjatyw młodzieży na rzecz ochrony środowiska i zachowania jego wartości,
- 8) działań sprzyjających rozwojowi młodzieży szczególnie uzdolnionej lub posiadającej wysokie kwalifikacje zawodowe, zwłaszcza przez finansowanie stypendiów staży i praktyk, w tym także zagranicznych,
- 9) działalności młodzieży w zakresie międzynarodowej wymiany turystyczno-wypoczynkowej i kulturalnej,
- 10) młodzieżowych inicjatyw pokojowych i rozbrojenionych,
- 11) rozwoju kontaktów międzynarodowych młodzieży w celu realizacji idei wychowania w duchu internacjonalizmu,
- 12) działalności wydawniczej dla dzieci i młodzieży,
- 13) działalności młodzieżowych placówek kulturalnych, sportowych i turystycznych oraz działalności kulturalno-rozrywkowej, sportowej i turystycznej na rzecz dzieci i młodzieży,
- 14) innych inicjatyw niż wymienione w pkt 1—13, podejmowanych przez socjalistyczne związki młodzieży i organizacje społeczne

§ 5. Środki funduszu wojewódzkiego przeznacza się na wspieranie

- 1) czynów społecznych o charakterze lokalnym, podejmowanych na rzecz dzieci i młodzieży,
- 2) przedsięwzięć gospodarczych o charakterze lokalnym, podejmowanych przez młodzież,
- 3) rozwoju działalności gospodarczej organizacji młodzieżowych,
- 4) inicjatyw o charakterze lokalnym, podejmowanych przez młodzież w zakresie rozwoju budownictwa mieszkaniowego,
- 5) działalności wydawniczej dla dzieci i młodzieży,

- 6) działalności młodzieżowych placówek kulturalnych, sportowych i turystycznych oraz działalności kulturalno-rozrywkowej, sportowej i turystycznej na rzecz dzieci i młodzieży
- 7) przedsięwzięć o charakterze lokalnym, związanych z rozwojem młodzieżowej bazy kulturalnej, sportowej i turystyczno-wypoczynkowej,
- 8) przedsięwzięć związanych z rozwojem młodzieżowego ruchu wynalazczego, w tym w szczególności w zakresie mikroelektroniki i mikroinformatyki,
- 9) przedsięwzięć związanych z podnoszeniem wiedzy młodzieży,
- 10) pomocy dla sierot i wychowanków domów dziecka oraz młodzieży dotkniętej inwalidztwem i niepełnosprawnej,
- 11) pomocy dla rodziców i opiekunów młodzieży, udzielanej w przypadkach określonych w odrębnych przepisach.

§ 6. 1 Pomoc ze środków funduszy o których mowa w § 4 i 5, jest udzielana

- 1) na cele wymienione w § 4 pkt 3, 4 i 5 oraz w § 5 pkt 2, 3, 4, 7 i 11 — w drodze pożyczek,
- 2) na cele wymienione w § 4 pkt 8 — w drodze fundowania stypendiów oraz finansowania staży i praktyk,
- 3) w pozostałych przypadkach — w drodze dotacji

2. Pożyczki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą być w przypadkach społecznie i gospodarczo uzasadnionych częściowo lub całkowicie umarzone

§ 7 1 Wybitnie uzdolnionym poznawczo, technicznie lub artystycznie uczniom, studentom i młodym pracownikom może być przyznana pomoc w formie:

- 1) stypendium na okres do 1 roku w wysokości do 25 tys. zł miesięcznie,
- 2) sfinansowania poniesionych kosztów organizacji lub pobytu na stażu albo praktyce, w tym także na stażu lub praktyce zagranicznej, do wysokości 150 tys. zł w ciągu roku.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, może być przyznana niezależnie od innych form pomocy udzielanej na podstawie odrębnych przepisów.

3. Szczegółowy tryb załatwiania wniosków o przyznanie pomocy, o której mowa w ust. 1, określa regulamin ustalony przez Ministra — członka Rady Ministrów do Spraw Młodzieży, po zaopiniowaniu przez Radę Funduszu.

§ 8. 1 Gospodarka finansowa funduszy, o których mowa w § 1, jest prowadzona na podstawie planów finansowych. Plany finansowe funduszy, obejmujące wszystkie źródła przychodów i rodzaje rozchodów, łącznie ze stanem środków obrotowych na początek i koniec roku, opracowuje się na okres roku kalendarzowego odpowiednio do zasad określonych w przepisach dotyczących opracowywania projektu budżetu centralnego i projektów budżetów terenowych.

2. Zbiorczy projekt planu przychodów i rozchodów Państwowego Funduszu Młodzieży oraz projekt planu przychodów i rozchodów funduszu centralnego, jak również sprawozdanie z wykonania zadań w zakresie przychodów i rozchodów tych funduszy opracowuje Minister — członek Rady Ministrów do Spraw Młodzieży.

- 2) warunki lokalizacji inwestycji i zadania w zakresie ochrony środowiska w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw i jednostek działających na terenie województwa,
- 3) kierunki współdziałania z przedsiębiorstwami zlokalizowanymi na terenie województwa w sprawach dotyczących zmian w zatrudnieniu, wspólnych przedsięwzięć inwestycyjnych, usług produkcyjnych i nieprodukcyjnych świadczonych na rzecz przedsiębiorstw oraz usług przedsiębiorstw świadczonych na rzecz województwa.

4. Podstawą kierowania rozwojem województwa są wojewódzkie plany społeczno-gospodarcze.

5. Wojewódzka rada narodowa uchwała wojewódzki plan społeczno-gospodarczy, określając samodzielnie kierunki i założenia rozwoju województwa, przy uwzględnieniu założeń państwowej polityki społeczno-gospodarczej, wyrażonych w planach centralnych, oraz założeń planów jednostek stopnia podstawowego w zakresie przyznanych im kompetencji i stosownie do posiadanych środków. Zakres i treść wojewódzkiego planu społeczno-gospodarczego określa wojewódzka rada narodowa stosownie do potrzeb regionu.

6. Podstawą gospodarki finansowej województwa są budżety wojewódzkie, które uchwała wojewódzka rada narodowa.

7. Wojewódzka rada narodowa może podjąć decyzję o opracowaniu dziesięcioletniego planu perspektywicznego, zawierającego problematykę społecznego, gospodarczego i przestrzennego rozwoju województwa, lub innych planów nie wymienionych w ust. 1.

Art. 15. 1. Plany terytorialne stopnia podstawowego są sporządzane na okresy.

- 1) pięcioletnie [miejskie (gminne) plany społeczno-gospodarcze],
- 2) roczne [miejskie (gminne) plany roczne].

2. Miejska rada narodowa może uchwalić również dziesięcioletni plan perspektywiczny.

3. Plany miejskie i gminne, uchwalane samodzielnie przez miejskie i gminne rady narodowe, obejmują w szczególności:

- 1) przedsięwzięcia organizacyjne i ekonomiczne sprzyjające aktywizacji oraz podnoszeniu efektywności rolnictwa, przetwórstwa żywności, drobnej wytwórczości i rzemiosła oraz handlu i usług,
- 2) ustalenia dotyczące rozwoju infrastruktury społecznej,
- 3) kierunki rozwoju działalności przedsiębiorstw, dla których organem założycielskim jest organ administracji państwowej stopnia podstawowego,
- 4) zadania produkcyjne i usługowe miejskich lub gminnych jednostek gospodarki komunalnej,
- 5) ustalenia dotyczące lokalizacji inwestycji i zadań w zakresie ochrony środowiska naturalnego w sprawach należących do kompetencji miejskich i gminnych rad narodowych.

4. Podstawą gospodarki finansowej miast i gmin są budżety miast i gmin uchwalane przez miejskie i gminne rady narodowe.

5. Plany miejskie i gminne, o których mowa w ust. 1, są powiązane z planami finansowymi, uwzględniającymi zarówno dochody własne, jak i dotacje lub udziały w dochodach budżetu wojewódzkiego. Plany miejskie i gminne ukierunkowuje się przede wszystkim na zaspokajanie lokalnych potrzeb ludności. W planach tych uwzględnia się ustalenia wojewódzkiego planu społeczno-gospodarczego i wojewódzkiego planu rocznego w zakresie, o którym mowa w art. 14 ust. 2 i 3.

Art. 16. W planach wojewódzkich, miejskich i gminnych powinny być uwzględniane wspólne przedsięwzięcia, podejmowane przez dwie lub więcej jednostek administracyjnych oraz jednostek gospodarki uspołecznionej.

Rozdział 5

Planowanie w przedsiębiorstwach oraz innych jednostkach gospodarki uspołecznionej.

Art. 17. 1. Przedsiębiorstwa oraz inne jednostki gospodarki uspołecznionej opracowują plany samodzielnie i stosownie do własnych potrzeb, uwzględniając odpowiednio zasady określone w ustawie o przedsiębiorstwach państwowych bądź w ustawie o spółdzielniach i ich związkach. Jednostki te opracowują plany roczne oraz plany lub prognozy rozwoju; zakres i szczegółowość tych planów lub prognoz określają samodzielnie, z uwzględnieniem techniczno-ekonomicznych warunków swej działalności.

2. Rada Ministrów może nałożyć obowiązek opracowywania planów pięcioletnich oraz perspektywicznych na jednostki gospodarki uspołecznionej o szczególnym znaczeniu dla:

- 1) zaopatrzenia gospodarki w surowce i materiały,
- 2) realizacji wieloletnich umów międzynarodowych,
- 3) kształtowania i ochrony środowiska naturalnego,
- 4) przekształceń strukturalnych w gospodarce narodowej.

Art. 18. 1. Plan jednostki gospodarki uspołecznionej określa kierunki jej działalności i rozwoju na podstawie rachunku opłacalności ekonomicznej i pełnej odpowiedzialności finansowej za wyniki działalności, zgodnie z zasadami samofinansowania.

2. Przy sporządzaniu planów jednostki gospodarki uspołecznionej kierują się między innymi:

- 1) wynikami badań popytu i podaży w kraju i za granicą,
- 2) umowami z dostawcami i odbiorcami oraz innymi jednostkami lub wstępnymi uzgodnieniami w tym zakresie,
- 3) informacjami wynikającymi z założeń planów centralnych i terytorialnych,
- 4) obowiązującymi zasadami i narzędziami ekonomicznymi określonymi w art. 6,
- 5) państwowymi normami, określającymi wymagania jakościowe i eksploatacyjne.

Art. 19. Jednostki gospodarki uspołecznionej udostępniają naczelnym i terenowym organom administracji

- 3) założenia polityki rozwoju oświaty, nauki, kultury, ochrony zdrowia i zaspokajania innych potrzeb niematerialnych,
- 4) założenia polityki rozwoju konsumpcji, ze szczególnym uwzględnieniem relacji między konsumpcją indywidualną a konsumpcją zbiorową,
- 5) założenia polityki zatrudnienia, dochodów i płac oraz świadczeń społecznych,
- 6) założenia polityki ochrony i kształtowania środowiska naturalnego,
- 7) założenia programów realizacji zamierzeń w podstawowych dziedzinach polityki społeczno-gospodarczej, stanowiące podstawę podejmowania ustaleń planu (ust. 2 pkt 2) oraz uruchamiania innych środków realizacyjnych (ust. 2 pkt 3),
- 8) zmiany gałęziowo-branżowej struktury popytu i podaży,
- 9) bilanse podstawowych produktów,
- 10) założenia polityki inwestycyjnej,
- 11) założenia polityki cen,
- 12) sposoby finansowania zawartych w planie przedsięwzięć.

4. W części, o której mowa w ust. 2 pkt 2, narodowy plan społeczno-gospodarczy obejmuje:

- 1) przedsięwzięcia inwestycyjne o dłuższych cyklach realizacyjnych, a zwłaszcza ważniejsze inwestycje surowcowo-energetyczne, komunikacyjne, w sferze konsumpcji społecznej i ochrony środowiska naturalnego oraz inne o strategicznym znaczeniu dla gospodarki,
- 2) programy naukowo-badawcze i przedsięwzięcia badawczo-rozwojowe,
- 3) zadania wynikające z umów międzynarodowych oraz uzgodnień koordynacyjnych w ramach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej,
- 4) określenie środków finansowych na realizację programów społecznych oraz przedsięwzięć wieloletnich,
- 5) zadania związane z obronnością i bezpieczeństwem państwa.

5. W części, o której mowa w ust. 2 pkt 3, narodowy plan społeczno-gospodarczy obejmuje:

- 1) zasady działania i narzędzia ekonomiczne służące zapewnieniu równowagi gospodarczej i koordynacji planu,
- 2) inne narzędzia ekonomiczne, o których mowa w art. 6.

6. W części, o której mowa w ust. 2 pkt 4, narodowy plan społeczno-gospodarczy obejmuje informacje i prognozy dotyczące:

- 1) kształtowania się podaży paliw i energii oraz zaopatrzenia gospodarki w surowce i materiały,
- 2) zmian warunków popytu i podaży oraz cen na rynkach zagranicznych,
- 3) założeń zmian cen na rynku wewnętrznym,
- 4) ważniejszych zmian w dziedzinie techniki,
- 5) sytuacji w dziedzinie zatrudnienia w przekrojach terytorialnych i zawodowo-branżowych,
- 6) innych zagadnień, których uwzględnienie jest niezbędne w procesie planowania,
- 7) prawdopodobnych zagrożeń realizacji planu oraz kierunków możliwego przeciwdziałania.

7. Działalność gospodarki nie uspołecznionej, w tym zwłaszcza rolnictwa indywidualnego i rzemiosła, ujmuje się w planach wyłącznie szacunkowo.

Art. 11. 1. W centralnym planie rocznym następuje konkretyzacja i rozwinięcie zadań wynikających z narodowego planu społeczno-gospodarczego w świetle dokładniejszego rozpoznania warunków gospodarczych. Określa się w nim na okres roczny podstawowe proporcje oraz przedsięwzięcia polityki społeczno-gospodarczej, służące osiągnięciu długofalowych i bieżących celów społecznych.

2. Zmiana celów i kierunków polityki społeczno-gospodarczej i ustaleń określonych w narodowym planie społeczno-gospodarczym nie może być dokonywana poprzez centralny plan roczny. Można tego dokonać wyłącznie w trybie zmiany narodowego planu społeczno-gospodarczego.

Art. 12. 1. Integralną częścią systemu planowania są plany finansowe.

2. Plany finansowe, takie jak: bilans finansowy państwa, budżet państwa, plan kredytowy, bilans dochodów i wydatków pieniężnych ludności i bilans płatniczy, są wzajemnie powiązane z narodowymi planami społeczno-gospodarczymi i centralnymi planami rocznymi w celu zapewnienia realności planowania, poprzez dostosowanie planowanych zadań rzeczowych do zdolności finansowych państwa.

3. Centralne plany finansowe służą zapewnieniu wewnętrznej równowagi pieniężnej i równowagi płatniczej państwa, finansowej weryfikacji i koordynacji rzeczowych procesów gospodarczych oraz kształtowaniu polityki pieniężno-kredytowej zgodnie z możliwościami finansowymi i planowanymi kierunkami oraz proporcjami rozwoju gospodarczego.

4. Centralne plany finansowe określają przepisy odrębnych ustaw.

Rozdział 4

Planowanie terytorialne w województwach, miastach i gminach.

Art. 13. Plany terytorialne stopnia wojewódzkiego i podstawowego określają cele, kierunki i zadania rozwoju społeczno-gospodarczego terenu, a w szczególności zaspokajania potrzeb ludności.

Art. 14. 1. Plany terytorialne stopnia wojewódzkiego są sporządzane na okresy:

- 1) pięcioletnie (wojewódzkie plany społeczno-gospodarcze),
- 2) roczne (wojewódzkie plany roczne).

2. Plan wojewódzki określa warunki gospodarowania oraz zadania społeczne i ekonomiczne o znaczeniu ogólnowojejewódzkim, w tym zwłaszcza politykę zatrudnienia i wykorzystania zasobów miejscowych, jak też środki realizacji tego planu.

3. Plan wojewódzki określa ponadto:

- 1) kierunki rozwoju działalności przedsiębiorstw, dla których organem założycielskim jest terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego,

i jakości życia ludności, proporcjonalnego rozwoju gospodarki, podwyższania społecznej efektywności gospodarowania oraz rozwijania i umacniania ekonomicznych podstaw ustroju socjalistycznego.

2. Plany społeczno-gospodarcze opracowuje się uwzględniając doświadczenia i dorobek nauki oraz kultury.

Art. 3. Społeczny charakter planowania wyraża się w aktywnym udziale organów przedstawicielskich wszystkich stopni i organizacji społecznych w stanowieniu planów i kontroli ich realizacji, zwłaszcza w zakresie kształtowania warunków życia i zdrowia ludności, ochrony środowiska naturalnego, rozwoju oświaty i kultury. Zasady i tryb opracowywania planów stwarzają warunki uczestnictwa w planowaniu ze strony partii i stronnictw politycznych, związków zawodowych i organizacji społecznych, środowisk twórczych i naukowych, a także opinii publicznej.

Rozdział 2

Podstawowe rodzaje planów.

Art. 4. Rozróżnia się jako podstawowe rodzaje planów:

- 1) plany centralne,
- 2) plany terytorialne (wojewódzkie, miejskie i gminne),
- 3) plany przedsiębiorstw i innych jednostek gospodarki uspołecznionej,
- 4) plany jednostek budżetowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych.

Art. 5. Plany centralne i plany terytorialne nakładają na organy administracji państwowej obowiązek oddziaływania środkami im ustawowo przekazanymi na przedsiębiorstwa i inne jednostki gospodarcze w celu zapewnienia realizacji zadań określonych w tych planach.

Art. 6. Kierunkową zbieżność działania jednostek gospodarczych z celami określonymi w planach centralnych i terytorialnych zapewniają:

- 1) umowy zawierane przez organy administracji państwowej bądź przez wyznaczone przez nie jednostki organizacyjne z jednostkami gospodarki uspołecznionej oraz umowy zawierane między przedsiębiorstwami i innymi organizacjami gospodarczymi,
- 2) stosowanie narzędzi ekonomicznych przez organy administracji państwowej i banki na podstawie uprawnień ustawowych,
- 3) wzajemna wymiana informacji w toku opracowywania planów,
- 4) możliwość nakładania na przedsiębiorstwa państwowe obowiązków wykonywania zadań, zgodnie z przepisami ustawy o przedsiębiorstwach państwowych.

Rozdział 3

Planowanie centralne.

Art. 7. Plany centralne określają politykę społeczno-ekonomiczną państwa, to jest cele, proporcje i środki rozwoju gospodarki, podstawowe zadania społeczne i gospodarcze oraz sposoby ich realizacji.

Art. 8. Plany centralne są sporządzane na okresy

- 1) dziesięcioletnie i dłuższe (plany perspektywiczne),
- 2) pięcioletnie (narodowe plany społeczno-gospodarcze),
- 3) jednoroczne (centralne plany roczne).

Art. 9. 1. Plan perspektywiczny ma charakter kroczący, czyli okres, na który plan jest sporządzany, przedłuża się co pięć lat o następne pięcioletcie.

2. Plany perspektywiczne określają:

- 1) przewidywane kształtowanie się potrzeb społecznych i gospodarczych oraz możliwości ich zaspokajania,
- 2) główne kierunki i proporcje rozwoju gospodarki narodowej, niezbędne dla zachowania ciągłości procesów rozwoju w planach o krótszym horyzoncie czasowym i kontynuacji przedsięwzięć gospodarczych wykraczających poza okres planu średniookresowego,
- 3) główne kierunki specjalizacji międzynarodowej i przystosowania gospodarki do przewidywanych zmian warunków zewnętrznych.

3. W planie perspektywicznym uwzględnia się zwłaszcza zagadnienia:

- 1) zaspokajania materialnych oraz kulturalnych potrzeb społeczeństwa,
- 2) ochrony środowiska naturalnego,
- 3) gospodarki surowcowo-energetycznej,
- 4) rozwoju infrastruktury społecznej i technicznej kraju,
- 5) tendencji w zakresie handlu zagranicznego i współpracy z zagranicą, ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju integracji socjalistycznej,
- 6) rozwoju nauki i techniki oraz postępu w zakresie jakości wyrobów i usług,
- 7) przestrzennego zagospodarowania kraju,
- 8) zapewnienia obronności i bezpieczeństwa państwa.

4. Plany perspektywiczne są sporządzane w odniesieniu do całej gospodarki narodowej, a także w przekrojach terytorialnych.

Art. 10. 1. Podstawą kierowania rozwojem gospodarki narodowej są narodowe plany społeczno-gospodarcze. W narodowym planie społeczno-gospodarczym następuje konkretyzacja założeń planu perspektywicznego oraz rozszerzenie problematyki stanowiącej przedmiot planowania.

2. W narodowym planie społeczno-gospodarczym wyodrębnia się:

- 1) podstawowe cele i kierunki polityki społeczno-gospodarczej,
- 2) szczegółowe ustalenia planu,
- 3) środki realizacji polityki społeczno-gospodarczej,
- 4) informacje dla organów terenowych, przedsiębiorstw oraz innych jednostek gospodarki narodowej.

3. W części, o której mowa w ust. 2 pkt 1, narodowy plan społeczno-gospodarczy obejmuje:

- 1) prognozy wytwarzania i podziału dochodu narodowego oraz tempa rozwoju i stopnia zaspokajania potrzeb społecznych,
- 2) podstawowe kierunki i proporcje rozwoju społeczno-gospodarczego oraz założenia dotyczące kierunków strukturalnych przekształceń gospodarki, zwłaszcza w układach gałęziowo-branżowych i terytorialnych, postępu technicznego i współpracy gospodarczej z zagranicą, a zwłaszcza współpracy gospodarczej z krajami Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej,

3. Projekty planów przychodów i rozchodów funduszy wojewódzkich, jak również sprawozdania z wykonania zadań w zakresie przychodów i rozchodów tych funduszy opracowują wojewodowie.

§ 9. 1. Środkami funduszu centralnego dysponuje Minister — członek Rady Ministrów do Spraw Młodzieży po zasięgnięciu opinii Rady Funduszu.

2. Radę Funduszu powołuje Minister — członek Rady Ministrów do Spraw Młodzieży w porozumieniu z socjalistycznymi związkami młodzieży.

3. Środkami funduszy wojewódzkich dysponują wojewodowie po zasięgnięciu opinii rady funduszu wojewódzkiego.

4. Rady funduszu wojewódzkiego powołują wojewodowie w porozumieniu z socjalistycznymi związkami młodzieży.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

26

—OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 29 stycznia 1987 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym.

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym (Dz. U. Nr 7, poz. 51), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 21 grudnia 1983 r. o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą (Dz. U. Nr 71, poz. 318),
- 2) ustawą z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego (Dz. U. Nr 37, poz. 174),
- 3) ustawą z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226),

z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje następujących przepisów

- 1) art. 35 i 36 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym (Dz. U. Nr 7, poz. 51) w brzmieniu:

„Art. 35. Traci moc dekret z dnia 1 października 1947 r. o planowej gospodarce narodowej (Dz. U. Nr 64, poz. 373).

Art. 36. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1982 r.”

- 2) art. 9 ustawy z dnia 21 grudnia 1983 r. o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą (Dz. U. Nr 71, poz. 318) w brzmieniu:

„Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1984 r.”

- 3) art. 8 ustawy z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego (Dz. U. Nr 37, poz. 174) w brzmieniu:

„Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.”

- 4) art. 10 ustawy z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226) w brzmieniu:

„Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1987 r.”

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów: M. Gorywoda

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 29 stycznia 1987 r. (poz. 26)

U S T A W A

z dnia 26 lutego 1982 r.

o planowaniu społeczno-gospodarczym.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. Gospodarka Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest gospodarką planową, opartą na socjalistycznym systemie gospodarczym. Funkcjonowanie i rozwój gospo-

darki są regulowane przez określony niniejszą ustawą system planów społeczno-gospodarczych kształtujących aktywnie rozwój gospodarczy, z wykorzystaniem mechanizmu rynkowego.

Art. 2. 1. Plan społeczno-gospodarczy stanowi narzędzie podnoszenia materialnego i kulturalnego poziomu